

KWATRIJNEN,

DOOR

H. W. J. M. KEULS.

I.

Mijn hart laat zich bespelen door den wind:
O vluchten, voor een nieuwe dag begint!
Waarheen? Waarheen? vergeefs zijn alle tochten,
Daar overal ik weer mijzelf vind.

II.

De macht, die mij den ondergang beval,
Omringt mij met gebaar en leegen schal.
Zal ik een droom, een laatste kleinood redden
Uit dit in spel en lach vermomd verval?

III.

Zij mogen ver van U verlangen kweken,
Hun kleinheid in Uw stormen willen breken:
Een oogenblik gedompeld in Uw vuur
Moeten zij hulploos om bevrijding smeeken.

IV.

Gij zijt alom, o schoonheid, en uw gaven
Verschijnen jong nog uit vergeten graven,
Maar velen weten niets van uw bestaan
En and'ren zijn als uw gekwelde slaven.

V.

Uw kracht, o leven, in het bloed gerezen,
Laat ons versmachten voor uw vluchtend wezen:
Ik heb met leed mijn dorst naar u geboet,
En kan van u te minnen niet genezen.

VI.

In menig ding vond zij een klein vertier,
Het huis scheen als bezielde van haar bestier;
Wat jeugd kwam door haar oude trekken schijnen,
Wanneer zij zong of speelde op 't klavier!

VII.

Een geur waait over van onzichtbaar land;
Ik heb u nooit gekend, maar 't ijl verband
Des bloeds schenkt mij een eindeloos vermoeden,
Wanneer uw beeld mij aanziet van den wand.
